

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Mitt i samhällets sjudande, materiellt betonade utveckling fostrar och utbildar vi krigsförband, vilka skall klara krigssituationens hårda miljö.

Det gäller att inte släppa detta mål ur sikte.

Fortfarande är det resultatet som räknas, inte alla omständigheter på vägen dit.

Fortfarande är bra resultat - att lyckas - den främsta förutsättningen för att befäl och soldater skall trivas med sig själva.

Resultat ger också ett förband berättigande.

I år tror jag att vi lyckats bra. Jag tackar uttryckande åldersklass - befäl och värnpliktiga - för väl utfört värv.

Samtidigt hälsar jag den nya årgången Livhusarer välkommen i tjänst vid regementet - det lilla förbandet med alla möjligheter till direktkontakter människor emellan.

Ingen kan här vara anonym; ingen är obetydlig.

Gör något av detta annorlunda år.

Joachim Sten

HUSARTRADITIONEN I SVENSKA ARMÉN

Av major Jan von Konow

Numera är K 3 det enda förband i svenska armén som benämns husarer. Så har det varit alltsedan 1928, som var det år då 1925 års försvarsordning började gälla. Detta försvarsbeslut innebar som bekant en mycket omfattande nedrustning, varvid en mängd förband drogs in eller slogs samman med andra. För att här endast beröra kavalleriet kan sålunda erinras om att truppslaget minskades från åtta till fyra regementen, i skvadroner räknat från hela 50 till endast 17! Till de förband som fick leva kvar hörde Livhusarerna i Skövde, med samma namn och samma nummer. Men intill 1928 fanns av husarer ytterligare tre regementen, nämligen Smålands husarer i Eksjö (K 4), Skånska husarerna i Helsingborg (K 5) och Kronprinsens husarer i Malmö (K 7). Eftersom närmare kännedom om det förflutna alltid bör vara av värde, kan det vara befogat att i denna husartidning något blicka tillbaka på husarbegreppets uppkomst i vårt land och följa dess utveckling fram till nutiden.

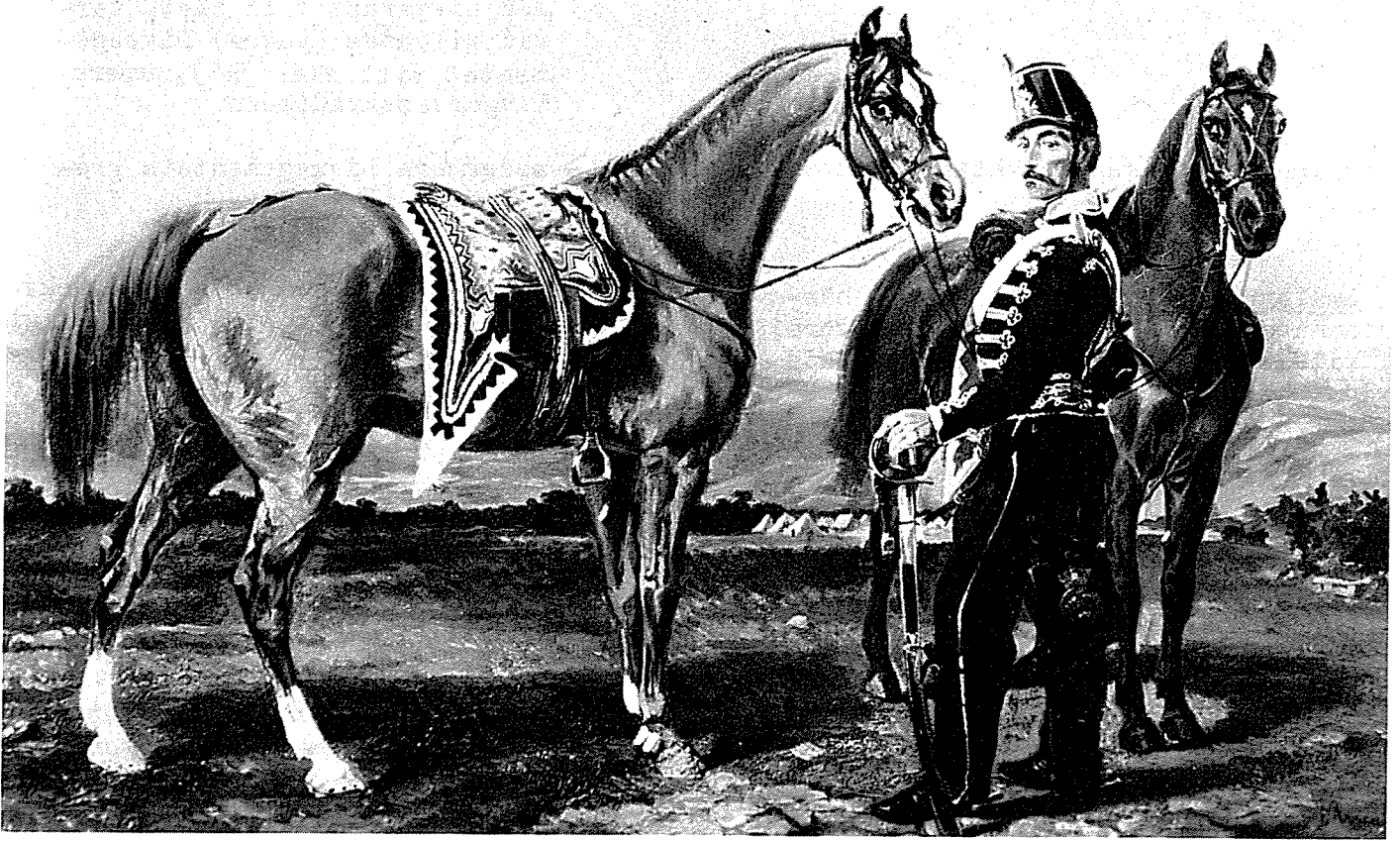
Ordet husar anses härlett ur det ungerska husz=tjugo och ar=sold. Husarer var nämligen ursprungligen en benämning på den beridna milis, som till försvar mot turkarna organiserades i Ungern på 1400-talet, varvid 20 bondgårdar gemensamt utrustade en rytare med häst och mundering. Husarnamnet kom senare att knytas till det lätta spaningsrytteri, som sattes upp i flera europeiska länder på 1700-talet och som sin uniform bar den ungerska nationaldräkten med snörmakerier på rocken (dolma, attila), fårskinnsmössa (kolpak) och kort päls, för officerarnas del oftast brämad med tiger- eller leopardskinn. Huvudbeväpningen utgjordes av sabel.

I svenska armén uppsattes husarer i samband med Sveriges deltagande i det s k sjuårskriget mot Preussen 1756-63.

Det började 1757 med en värvad kår om 200 husarer, som ganska snart växte ut till ett regemente benämnt Svenska husarregementet - ett stort och ståtligt förband om tio välberidna skvadroner med tillhopa tusen husarer, munderade i den färggranna "ungerska dräkten".

Regementet hade skiftande namn - och var en kortare tid uppdelat i två mindre regementsförband (Gula och Blå husarregementet) - för att 1822 få namnet Kronprinsens husarregemente, i samband med att kronprins Oscar, sedermera Oscar I, blev dess chef. Sonen Karl XV ville som konung ogärna skilja sig från sina kära husarer, och då han dessutom saknade tronarvinge, föll det sig motiverat att han behöll chefsskapet, varför namnet 1859 ändrades till Husarregementet Konung Karl XV, en benämning som för övrigt behölls långt

efter kungens död 1872. Först 1882, samma år som vår nyligen avlidne konung Gustaf VI Adolf föddes, ändrades namnet tillbaka till Kronprinsens husarregemente. I förkortat skick kallades "kronprinsarna" för K 7. Regimentet låg förlagt i Malmö från 1897, efter att dessförinnan ha legat utspritt inom ett flertal sydsvenska städer som Falkenberg, Halmstad, Laholm, Ängelholm, Helsingborg, Ystad och Simrishamn. K 7 existerade till 1927, då det indrogs som ett av de många offren för nedrustningsbeslutet 1925. Det kan påpekas att K 7 är det enda kavalleriregemente i svenska armén som alltid burit husarnamnet (betr K 3:s tidigare benämningar - se härom i det följande). Regimentet var vidare ensamt om att sakna prefixet "Kungl" framför namnet: eftersom det var kronprinsens eget regemente, kunde det ju rimligen inte samtidigt vara kungligt! Sveriges kronprinsar alltifrån den förste Oscar har varit överstar i regimentet. Vår bortgångne

monark utnämndes till underlöjtnant i K 7 1902 och blev överste 1918.

Livregementets husarer fick sitt nuvarande namn 1893, men benämningen husarer tillkom redan 1815, då förbandet gavs namnet Livregementets husarkår. Skulle det mot förmodan finnas någon livhusar som råkat glömma K 3:s härstamning, må här i korthet erinras om att ursprunget går tillbaka till det indelta Livregementet till häst, uppsatt som Upplands ryttare på 1530-talet. Rang och namn av Kungligt Livregemente fick man 1667. Med sina tolv kompanier (= 1 505 ryttare) var Livregementet arméns största kavalleriförband. Rusthållen låg spridda över hela mellersta Sverige, med tyngdpunkten i Uppland, Närke och Västmanland. Detta stora regemente delades 1791 i tre kårer, av vilka två förblev beridna medan en fick sitta av. Kårerna hölls intill 1815 samlade i den s k Livregementsbrigaden och hade följande namn:

Livregementsbrigadens lätta dragonkår	—————>	nuvarande K 3
Livregementsbrigadens kyrassiärkår	—————>	sedermera Livregementets dragoner (K 2), sammanslaget 1928 med Livgardet till häst, varvid bildades (yngre) Livregementet till häst (K1), numera Livgardesskvadronen
Livregementsbrigadens lätta infanteribataljon	—————>	sedermera Livregementets grenadjärer (I 3)

Smålands husarregemente (K 4) härstammade från gamla Smålands ryttare, i vilkas tät Gustaf II Adolf stupade vid Lützen 1632. Efter att länge ha hetat Smålands kavalleriregemente, ändrades namnet 1801 till Smålands lätta dragoner, 1806 till Smålands dragonregemente och 1822 till Smålands husarregemente. Det övade på Ränneslätt och låg i kasern i Eksjö från 1906, tills det upplöstes 1927. Men minnet lever starkt i småländska bygder: årligen samlas traditions- och kamratföreningen Smålandshusarer på Eksjö torg till en högtidlighet vid ryttarstatyn - förmodligen enda regemente i världen som hedrats med en egen staty.

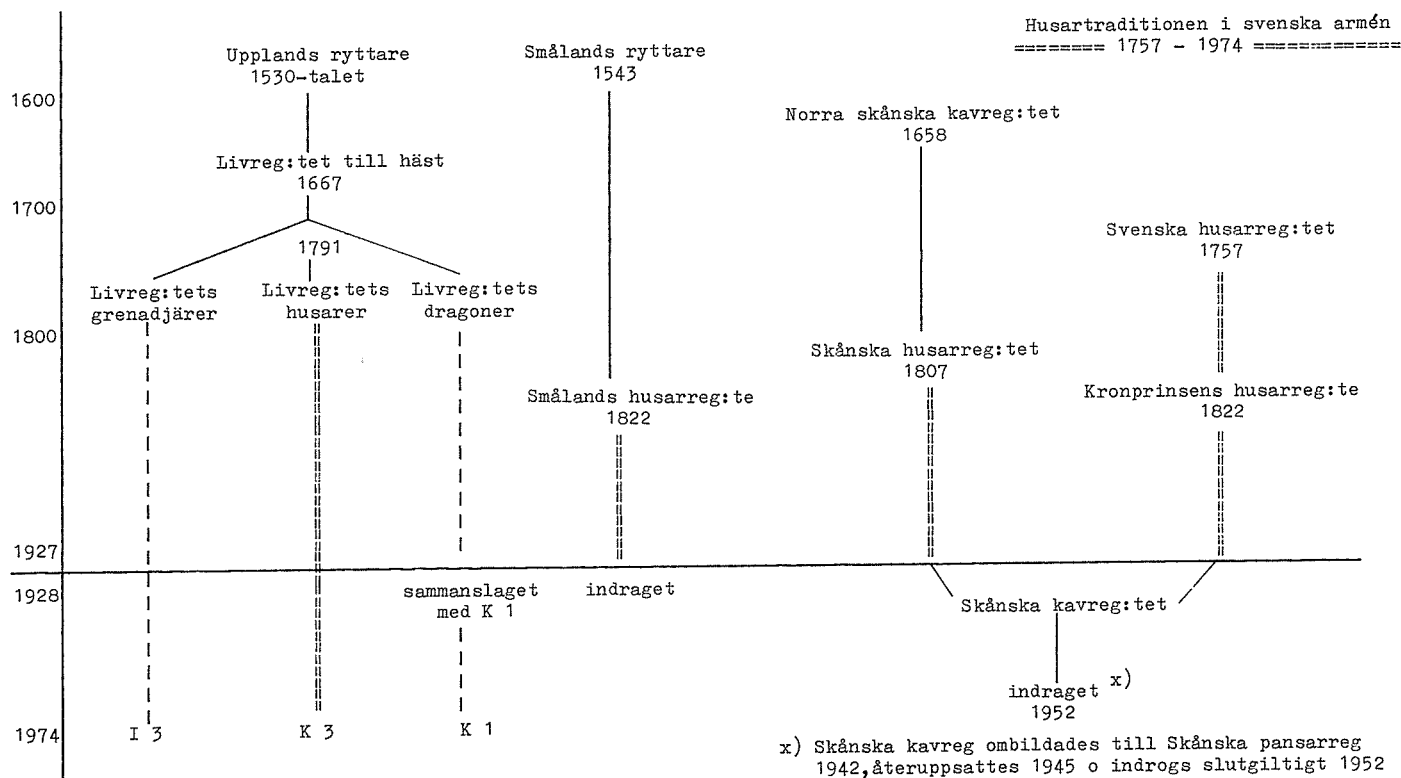
Skånska husarregementet (K 5) hade liksom Smålands husarer varierande namn innan man 1807 blev husarer; tidigare hette förbandet bl a Norra skånska kavalleriregementet och (från 1801) Skånska linjedragonregementet. K 5 omfattade inte mindre än tio skvadroner och ingick som "husarbrigaden" i den skånska kavallerifördelningen, vars andra del, "dragonbrigaden", utgjordes av det lika stora Skånska dragonregementet i Ystad (K 6). Gemensam övningsplats för dessa båda stora rytteriförband var Ljungbyhed. Skånska husarerna hade delad kasernförläggning med huvuddelen, fem skvadroner jämte regementsstaben i Helsingborg och tre skvadroner i Landskrona. Återstående två skvadroner låg, egendomligt nog, under senare år i Uppsala. Meningen var nämligen att ett mindre kavalleriförband skulle uppsättas i Boden, och dess grundstomme avsåg man hämta från de båda stora skånska regementena. Som en etapp i denna "om-

lokalisering" förlades 9. och 10. skv ur K 5 i Uppsala som ett självständigt kavalleridetachment, men längre norrut kom man aldrig, eftersom 1925 års nedrustningsbeslut strök det planerade K 9 i Boden. Och för de tre skånska kavalleriregementena K 5, K 6 och K 7 innebar samma beslut, att de från 1928 slogs samman till ett enda förband, Skånska kavalleriregementet (K 2), som fick överta K 5:s kaserner i Helsingborg.

Av nu nämnda fyra husarregementen var K 3 ensamt om den vita färgen på snörmakerier och dolmans krage. De övriga hade alla gula snörmakerier men åtskildes genom kragens färg: för smålandshusarerna gul, för skånska husarerna ljusblå och för kronprins-husarerna mörkblå, d v s samma färg som dolman. Till kapitlet husartradition skall kanske också nämnas, att det 1928 nybildade K 2 till parad visserligen var uniformerat som husarer, eftersom man övertog K 5:s uniform oförändrad, men regementet kallades ej husarer - om denna benämning blev livhusarerna fr o m nu ensamma.

Avslutningsvis kan erinras om att ännu ett förband under sin tidigare existens burit husarnamnet, nämligen sedermera Livgardet till häst, som en kort tid 1793-97 hette Livhusarregementet och då var utrustat i en mycket påkostad husarmundering, som numera bara finns kvar i något enstaka exemplar på Armémuseum i Stockholm.

Som ensam bärare av husarnamnet har K 3 en 217-årig tradition inom svenska armén att förvalta. Det kan väl vara något för dagens unga livhusarer att vara stolta över!

SPOHRS OPTIK

H-J Spohr leg. optiker SOR

SPECIALAFFÄREN I GLASÖGON

**RÅDHUSG. 18 SPARBANKHUSET
541 00 SKÖVDE**

Tel. 0500/112 75

GÄRNA TIDSBESTÄLLNING

in memoriam

Gustaf Åkerstedt

Den 4. april år 1973 avled i en ålder av 81 år Gustaf Åkerstedt, en av vår Stockholmsavdelnings äldsta och mest aktiva medlemmar. Han jordfästes i Hoppets kapell vid Skogskrematoriet, varvid föreningen representerades av ordföranden jämte medlemmar av styrelsen samt standaret. Parentation över den framlidnes minne hölls vid årsmötet den 7. december.

Gustaf Åkerstedt var av husarsläkt. Hans far skrevs år 1855 för rusthållet under Östra Nerikes skvadron nr 83 Led i Askers socken. Efter rusthållet bar han husarnamnet Leo.

Sonen Gustaf antogs år 1911 som volontär vid 3. skvadron, som då var traditionsbärare till Östra Nerike. Efter genomgångna skolor och befordran övergick han till anställning vid Stockholms Spårvägar och tjänstgjorde där till sin pensionering.

Gustaf Åkerstedt blev medlem av vår avdelning vid dess tillkomst år 1934 och tillhörde styrelsen i 25 år, till stor nytta och glädje för kamratkretsen. Han hörde till dem som grundade och utvecklade avdelningens arkiv och därvid var han i gott sällskap med bl a överste Wilhelm von Essen, hovbokhandlare Carl Strandman, arkitekt David Blomberg, fanjunkare Eric Gra-

nell och husar Ivar Käll. Han var väl hemmastadd i Krigsarkivet och hans sista arbete i föreningens och regementets tjänst är ett utdrag ur 1855 års generalmönsterrulla för dåvarande husarkåren. Med minutiös noggrannhet återges i utdraget mönsterrullans uppgifter såväl angående kårstabens personal som de 5 skvadronernas befäl och tillhoppa 500 rusthåll. För rusthållen anges husarens namn, grad och ev specialutbildning samt den särskilda disposition som gällde för vissa rusthåll, anslagna till befäl, musikens underhåll och hingsthållningen.

Man får förmoda, att Åkerstedt på gamla da'r i Krigsarkivets forskarsal med särskild känsla dröjde vid sin hembygds berustning. Askers socken ansvarade för 23 rusthåll och envar av de sista tjänstgörande ryttarna torde ha varit honom personligen bekant. Med varm tacksamhet införslivar Stockholmsavdelningen ett exemplar av Åkerstedts arbete med sin i Krigsarkivet deponerade samling. Ett andra exemplar kommer att hembjudas till Sekundchefen, främst för regementsmuséets räkning.

Må minnet av Gustaf Åkerstedt, hans trohet mot och kärlek till Livregementets husarer leva vidare i resultatet av hans forskning!

S L

REDAKTIONSKOMMITTÉN FÖR LIVHUSAREN

Postgiro 61 09 17-7

Redaktör och ansvarig utgivare: Mj Erik Berg
Skövde 0500/65000/320

Biträdande redaktör: Lt Greger Platerud
Skövde 0500/65000/313

Lt Anders Johansson
Skövde 0500/65000/315

Ekonomichef: Kn Claes Grafström
Skövde 0500/65000/303

in memoriam

Emil Carlsson

Den 18/12 lämnade gamle Emil Carlsson för alltid husarernas led. Emil var född i Hjo 19 febr 1890, blev vol vid K 3 1/11 1907, just som vår nuvarande kasern togs i bruk. Distinktionskorpral 1910. Furir av 1. kl 1915, serg i K 3 1917 och fullmakt som underofficer med serg:s grad 3/8 1923. 1/1 1928 blev han fanjunkare mitt i den stora indragningens tid och överförd på s k övergångsstat.

Emil blev pensionerad 1940 men blev kvar som frivillig i "vakant befattning" till 31/12 1958. I över 50 år var han husar. Under kriget var han som alla ute i beredskap från 1943 till 1945. Emil fick leva ett långt liv, länge hann han att tjäna Livreg:s husarer under de beridna husarernas storhetstid, när seklet var ungt, första världskriget som allvarlig bakgrund till övningarna, kavalleriindragningar 1928, andra världskrigets modernisering med pansarbilar och slutligen 50-talets stora omdaning när den sista beridna skv rustade av 1956. Emil levde intensivt in i alla skeden och var med sin stora berättar-

förmåga ett stycke levande historia - en länk från förgången tid som vaket och klarsynt levde i nuet men ändå bunden till traditionen.

När jag som ung serg kom från ett främmande förband in i en ny kår var klimatet betydligt kärvare än vad dagens ungdom upplever. Då fanns det alltid en som man kunde gå till med sina problem - Emil. Blev det debatt- och det blev det, stod Emil ofta på de yngstas sida rakt emot seder och bruk om han ansåg det vettigt.

Emil var husar, som sådan vårdade han om hästsporten, särskilt ridning i terräng. På äldre dagar gjorde han sig känd hos landets fälttävlanselit som en mästare på hinderbygge. Emil var ingen bansadist men hans banor var alltid svårare än de såg ut. Väl byggda och inbjudande men många har i ungdomligt övermod och stridens hetta ridit "skjortan av sig" på Emils banor.

Han instiftade också "Hinderbyggarnas pris" en eftertraktad trofé som många kamrater vårdar som sitt käraste minne från någon terrängritt.

Utanför mitt fönster börjar våren grönska. De ganska mäktiga prydnads-träd som alla besökare beundrar framför vår kasern planterades på våren 1908 av vol Emil Carlsson och dåvarande Sekundchefen överste Nyblaeus, Emil "grävde" och översten pekade var han skulle gräva.

Ett stycke historia, en fläkt av tidlöshet. En svag vind susar i trädkronorna, men så går solen i moln, det är plötsligt alldeles stilla. Emil Carlsson är borta men hans livsverk lever och berättar om lång och uppoffrande mannagärning. En saga ur husarernas tradition och pånyttfödelse. Dina kamrater minns dig med tacksamhet som en trofast vän, en god kamrat och en äkta Livhusar.

Petrus

STOCKHOLMSAVDELNINGEN

Det här är en hälsning till alla nuvarande eller f d livhusarer runt Mälardalen: Du, som varit eller är värnpliktig, fast anställd eller befäl vid husarerna, kom med i vårt kamratgäng!

Den här hälsningen riktar sig till folk i alla åldrar, från yngste rekryten till - ja, uppåt i åldersklasserna finns inga gränser.

Vi som sänder hälsningen är Livhusarernas Kamratförening i Stockholm, representerande åldrar från 25 år till 87 år. Ingen behöver känna sig bortkommen - hög eller låg, fattig eller rik, gammal eller ung umgås på likställd fot i den här föreningen. Den som kommer till oss får, förutom trevliga träffar och utflykter, också en ovanligt bred kontaktyta både ålders- och yrkesmässigt och det är bland det bästa man kan ha här i livet.

Det här är i korthet Livhusarernas Kamratförening i Stockholm: 125 medlemmar med en styrelse på 7 personer. Ordförande är Sven Littorin, sekreterare Stig Bendz och skattmästare Werner Lindberg. Det är till Werner alla ni som vill komma till oss skall vända er. Hans adress är Terrängvägen 38, 126 61 HÄGERSTEN och hans telefon 08/46 18 16. Årsavgiften är 12 kronor.

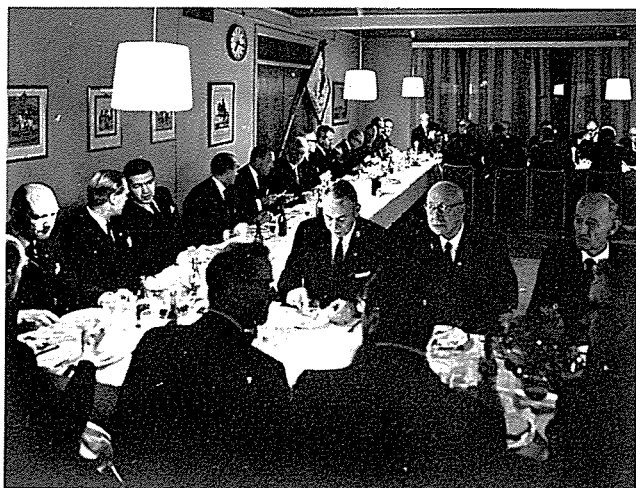
Som tidigare antytts ha vi våra träffar. En är alltid på hösten. Det brukar bli en lämplig fredag i nära anslutning till regementets högtidsdag den 4. december. En annan träff-

punkt kan ordnas om våren och blir i allmänhet en utflykt med besök på något intressant ställe plus en kamratmåltid. I maj förra året hade vi till exempel ett mycket lyckat besök på Claes Levenhaupts tjusiga Claestorp utanför Katrineholm, där vi fick bekanta oss med ställets historiska minnen och dess vackra arabiska hästar. Sedan åt vi med värdfolket som hedersgäster lunch på det vackert belägna Djulö Vårdshus.

I december år 1973 träffades vi i Militärhögskolans trevliga mess och hade nöjet att ha Sekundchefen hos oss. Han talade om regementet av idag på ett så medryckande sätt att vi styrktes i vår önskan att få bekanta oss med det yngre släktets livhusarer.

När Stockholmsavdelningen bildades år 1934 var det hästen, som var den naturliga och självfallna sammanbindningslänken mellan husarer av alla grader. Det var ingen dålig länk - och hans minne lever! Vi som med liv och själ tillhört rytteriet instämmer helhjärtat i de minnesord en av våra forna sekundchefer, sedermera generalen Henry Peyron, ägnat våra hästar: "Hästen har sedan urminnes tider varit länkad vid krigsmakten och ingått som en mycket betydelsefull faktor i härarna. Fälthästens historia täljer om ädelt insättande av de sista krafterna, trohet, tålig försakelse och ofta - illa lönad tjänst. Brandklipparens föregångare och efterföljare äro väl värda en hyllande honnör!"

Men vi har också, inte minst under general Peyrons ledning, varit med om att omvandla rytteriet till den snabba, eldkraftiga truppart som numera danas vid Livregementets husarer. Därför kan vi också göra till våra generalens tänkvärda ord:

"Må vara, att man inte kan frigöra sig från en känsla av vemod vid tanken på det forna kavalleriets slutliga öde. Men kavalleriets män kan blicka tillbaka med gott samvete!

Om man sedan vill kalla nutida snabba trupper för kavalleri eller inte kan vara en smaksak - det är i alla fall inom kavalleriets ram som de vuxit fram och utvecklats."

Sålunda håller sambandet mellan de husarer, som förr i tiden med sina fyrbenta stridskamrater företrädde rörligheten och framåtandan och de husarer som numera - i tiden - föra samma egenskaper vidare i motoriserade och allsidigt eldkraftiga skvadroner.

Nog har väl du en kamrat som du skulle vilja träffa igen och prata minnen, nutid och framtid med! Ring upp honom! Hos oss har ni chansen till allt detta. Välkommen!

Vpl nr 230-52-39 C-E von Sydow
Styrelsemedlem

GÖTEBORGSSKVADRONEN

Göteborgsskvadronen firade Regementets Högtidsdag den 5 december 1973 hos livhusaren Jan Bräutigam, nuvarande innehavaren av gamla anrika Bräutigams. Ett stort antal närvaro. Överstelöjtnant Anders Westergren representerade Regementet. Han överlämnade en del bilder till vårt vackra album, som tagits dagen innan i Skövde under diverse övningar vid besök av Skövdeskvadronen samt anhöriga till värnpliktiga.

Vi hade nöjet att hälsa två nya medlemmar välkomna, fanjunkarna i regementets reserv Evald Ambertsson och Carl-Erik Johansson.

Vi vill ha många fler.

Under samvaron diskuterades bland annat vad som kunde göras för att få de yngre att ansluta sig till Kamratföreningen. Kan Regementet ge anvisningar på personer med bostadsort i Göteborg med omnejd? Vi anser detta möjligt. Låt oss få tillfälle att diskutera därom.

Det är nu fyrtiotre år sedan Kamratföreningen bildades i Göteborg. Av de nio personer som då samlades på Palace och konstituerade sig som styrelse ha sju gått ur tiden och kvarstår två i Kamratföreningen.

Vi ha haft så givande och händelserika sammanträffande och utflykter till många kända och historiska platser som knappast varit möjliga utan

Kamratföreningens medverkan. Jag skall här inte gå in på Kamratföreningens historia, som skulle bli alltför lång.

Men jag tillåter mig att presentera de ledande krafter som styrt och styr Göteborgsskvadronen med

En titt i albumet

Det finns en dag som man så gärna minner

En hållpunkt styrker dag och tid och plats

Bland händelser jag söker och jag finner

En grupp husarer, vid ett bord i matsalen på Palace.

En skvadron, vi hade tänkt oss sammanfoga:

Där skulle K 3:s färger ständigt bäras högt i stil

Till Chef vi fann, vi sökte mycket noga,

I ett lyckokast vi fångade vår allas vän Claes Grill.

Snart vi samlades i stora mängder

Vi ordnade gemensam fest på Gamle Port,

Såväl gamla- liksom unga- alla blev vi fränder

Gemensamheten sa: och kände något stort.

Vi har hållit livliga kontakter med
vårt Regemente
Historiska besök på Elfsborg, Mar-
strand, Varberg, Örebro och Sannahed,
gäststat flyg och flottan, KA 4, Lv 6,
och A 2, som den främste
Deras mässar har med vördnad nyttjats
enligt gammal sed.

Statistik man kan ej helt vä utan
I fem år skötte Grillen skutan,
Men Krafft han klara hela tjugo år
Då Bornstedt rodret får
Men ödet gjorde tiden kort för honom

Tre år senare var och är Brunius på
tronen.

De händelser som jag nu här har teck-
nat
Belyst med bild och text och tidnings-
klipp på pränt
Bevaras i vårt dyra album väl bevitt-
nat
Välkomna! med mera text och bilder som
i nu- och dåtid hänt.

Bernhard.

KAMRATFÖRENINGEN i garnisonsorten

Ett förbands kamratförening har utan tvekan till huvuduppgift dels att stödja sitt förband i olika situationer och dels att bereda sina medlemmar möjligheter att hålla kontakt med varandra och med sitt förband. Om kamratföreningen är livaktig och aktiv torde den vara en stor tillgång för förbandet. Förbandsanda och tradition torde ha en mycket god grogrund i en lojal kamratförening.

För att kontakten medlemmarna emellan och mellan medlemmarna och förbandet skall ge största möjliga utbyte fordras många medlemmar och att bland dessa medlemmar finns såväl aktiv-, reserv- som vpl personal, både gamla och unga, såväl de som lämnat förbandet för många år sedan som de som just nu har sin dagliga gärning där.

Styrelsen för Livhusarernas kamratförening i garnisonsorten har också under åren 1973 och 1974 satt som förstahandsuppgift att mångdubbla antalet medlemmar. Under 1973 inregistrerades också många nya medlemmar, men vi hoppas på ännu bättre resultat under 1974.

En lika stor uppgift är att hjälpa till med framställandet av det museum som till del påbörjats, och varom förslag finns att ytterligare utöka. Vi får inte låta folk glömma hur vi hade det på ryttartiden. Skulle det inte glädja många om vi vid vårt jubiléum 1976 hade ett litet stallmuseum färdigt? Men för att kunna genomföra det önskemålet behövs hjälp av många människor med idéer och materiel.

För att medlemmar och blivande medlemmar skall få kännedom om vad som tilldragit sig i Livhusarernas kamratförening i garnisonsorten under 1973 införes här nedan verksamhetsberättelse och utdrag ur årsmötesprotokoll för år 1973.

Verksamhetsberättelse

1973

Årsberättelse

för Livhusarernas kamratförening i Garnisonsorten för tiden

1/12 1972 - 30/11 1973

Sammanträden:

Förutom årssammanträdet den 4/12 1972 har styrelsen varit samlad till två protokollförda sammanträden.

Medlemmar:

Föreningens medlemsantal är vid verksamhetsårets slut 201 därav 23 som erlagt engångsavgift. I förhållande till det gångna året är det en medlemsökning

Årsmötesprotokoll

1973

§ 4

Ordf och sekr för sammanträdet:

Att leda årssammanträdet förhandlingar valdes Stig Aaby-Ericsson och som sekreterare valdes undertecknad.

§ 9

Parentation:

Parentation över avlidne medlemmen Förv Sten Beckman Sörbylund hölls av ordföranden. Till minnet av den avlidne anbefalldes en tyst minut.

§ 11

Antalet styrelseledamöter och suppleanter:

med 54 medlemmar.

Föreningens ekonomi:

Föreningens ekonomi är god. Under året har tillförts kr 1,201:35 utgörande nettobehållning från ett lotteri. Lotteriföreståndare har varit Kriminsp E Björk. I övrigt hänvisas till revisionsberättelsen.

Sammankomster m m:

Den 19 maj 1973 var Kamratföreningens medlemmar kallade till kamratträff i Skara. Programmet upptog bl a riduppvisning av Skara Ryttarförenings medlemmar i Skara Ridhus. Ledare var Kn T Jönsson. Efter riduppvisningen var sankväm å Kråks Vårdshus. Ett 40-tal medlemmar med anhöriga hade mött upp. Frans Hägg, Värsås, överlämnade till ryttarföreningen tavlor och div andra saker som skall användas som priser vid ridklubbens tävlingar. Vid samma tillfälle erhöll Löjtnant C G Sjöblom föreningens guldnål för förtjänstfullt arbete inom föreningen bl a som revisor under många år.

Bortgångna medlemmar:

Den 11 november 1973 avled Förv Sten Beckman Sörbylund i en ålder av 70 år. Han har varit medlem i föreningen c:a 30 år.

Slutord:

Styrelsen vill till slut framföra ett tack till medlemmarna för det gångna året och uttalar den förhoppningen om ett framgångsrikt år 1974, som är ett jubileumsår då föreningen kan se tillbaka på en 40-årig tillvaro.

Skövde i november 1973

Årssammanträdet beslöt att styrelsen för år 1974 skall bestå av en ordförande samt 6 ledamöter jämte 2 suppleanter.
§ 12

Val:

Efter förrättat val fick styrelsen följande sammansättning:

Ordförande	Stig Aaby-Ericsson	omval
V.Ordf	Fredrik Olsson	"
Sekr/kassör	Martin Hjalmarsson	"
Klubbmästare	Eskil Björk	"
Ledamöter	T Jönsson	"
	Bengt Möll	"
	Claes Ahnell	"
Suppl:	Folke Ekesbo	"
	Rune Smedberg	nyval
Revisorer:	Gustaf Lund	omval
	Claes Beckman	nyval
Suppl:	G Engemyr	omval
	Emil Olsson	nyval

§ 13

Övriga frågor:

Rune Smedberg framförde önskemål om att Kamratföreningen även skulle kunna samlas till ett vårsammanträde där även anhöriga till medlemmarna får närvara. Frågan skall utredas av styrelsen som fick i uppdrag att försöka ordna ett sådant vårsammanträde exempelvis under maj månad. Fråga angående ev. anordnande av ett lotteri, för att stärka föreningens kassa, Kriminsp E Björk fick i uppdrag att ansöka om sådant tillstånd.

§ 14

Avslutning:

Gustaf Lund framförde föreningens tack till styrelsen för det goda arbete de nedlagt under det gångna året. Ordföranden tackade för visat intresse och uttryckte sin tillfredsställelse över att så många livhusarer hörsammat inbjudan till årssammanträdet och förklarade sammanträdet avslutat.

Styrelsen hoppas nu på stor medlemsaktivitet under år 1974 - vänta inte på initiativ från andra utan visa själv aktivitet. Vi hoppas också på stor nyrekrytering - sänd självant in Din medlemsavgift.

Årsavgiften i Livhusarernas kamratförening i garnisonsorten är 15:- kronor och som medlem får man tidningen Livhusaren två gånger om året samt olika föreningsmeddelanden, På så sätt har man möjlighet - om man fortfarande ej är aktiv - att följa med vad som händer på förbandet. Man kan också lösa ständigt medlemskap mot en engångsavgift på kronor 100:-.

Sätt alltså in pengarna på postgiro 9 72 59 - 6 under adress:

Livhusarernas kamratförening i garnisonsorten
c/o M Hjalmarsson
541 00 Skövde

Glöm inte att på talongen tydligt skriva namn och adress.

Välkommen som medlem - Du gör både förbandet och Dig själv en tjänst.

Stig Aaby-Ericsson
Ordförande

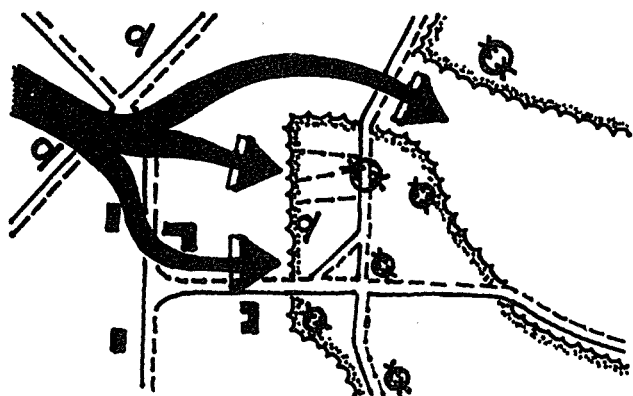
MOT SKBAT SISTA STRID

Batch satt i gryningen och funderade. Framryckningen hade hittills gått bra. De fiender han hade mött hade hans bataljon med lätthet slagit ut. Förlusterna hade varit ringa. En PBV o tio man. De hade oturligt nog kört fast och blivit ett lätt byte för fi.

Vad var det då han nu funderade på. Jo, enl underrättelser han fått hade fi grupperat till försvar med ett starkt förband. Han misstänkte att det fientliga förbandet förfogade över ett stort antal pv-vapen.

Efter en stund hade han beslutat sig. Han skulle själv gå med spaningen för att så fort han upptäckte fi bege sig tillbaka till bataljonen. Tredje kompaniet skulle anfalla och bryta igenom fiendens försvar. Om detta inte lyckades skulle han själv med första och andra kompaniet anfälla till vänster om tredje. Första skulle försöka gå runt och anfälla i fiendens flank.

Nu var det bråttom. Ordergivning till kompanicheferna, själv iväg med tre pansarspaningsfordon. Efter åttahundra meters framryckning över fältet upptäcks ett fientligt pv-fordon.

Order: Eld, rök, framåt. Av pv-fordonet fanns intet kvar. Framryckningen fortsätter, man utnyttjar de sänkor som finns. Plötsligt, rakt fram i en sänka, ytterligare ett pv-fordon. Dess kanon var som tur var riktat åt ett annat håll. - Eld! Framåt! Två av fi starka pv-vapen var nu borta. Återigen på frammarsch, över en bäck, ut på ett nytt fält, fram mot skogsbrynet. Bataljonschefen spejar mot skogsbrynet. - Jaha, fi har grupperat i skogsbrynet, lätt mål.

Spaningen avbryts och vänder åter mot bataljonen. Halvägs tillbaka ger bataljonschefen order: - Tredje kompaniet ta skogsbrynet och trehundra meter in. Framåt! Bataljonschefen följer nu tredjes anfall på radio, fullt förvissad om att det här skall bli en enkel match. Fienden i skogsbrynet, lätt att skjuta in sig på. Anfallet går framåt. kompaniet breddgrupperar. Då händer det. Kompanichefen skriker i radion till bataljonschefen: - Halva kompaniet sitter fast i en bäck. Fienden har öppnat eld och minst tre vagnar står i brand. Nu gäller det att handla snabbt. - Första och andra kompaniet framåt. Motorerna från stridsvagnar och PBV-er dånar. Anfallet är igång. De två kompanierna går

till en början fram på kolonn. Vid den förutbestämda delningspunkten breddgrupperar första kompaniet. Andra går över en mindre å och breddgrupperar. Bataljonchefen följer andra. Tredje kompaniet som nu var svårt sargat sluter med resterande vagnar. upp till höger om andra. Stridsvagnarna skjuter mot skogsbrynet. Bataljonen kommer allt närmare, men ingen eld avges från fienden. Bataljonen når skogsbrynet. Första kompaniet går mot fi flank. Var är fienden? Har dom flytt? - Bryt in på kolonn på de vägar som går genom skogen, fi har troligtvis flytt, skriker bataljonch i radion lite smått segerrusig. Andra kompaniet och resterna av tredje kör på kolonn in i skogen. Första fortsätter sitt anfall mot fiendens flank. Andra och tredje har nu kommit 250 m in i skogen. Då hörs eldgivning från förstas håll. Kompanich hörs i radion:

- Vi har eld på oss från två håll. Jag ser redan två vagnar som är utslagna. Vi Det hörs ett brak i radion sen är det tyst.

Bataljonch skall just lyfta handmiken för att ge order. Då brakar helvetet löst. Eld från alla håll tycks det. - Jävlar skriker han, vi har gått i en fälla. En efter en blir hans vagnar bekämpade. Ur de bakre vagnarna gör man avsittning och försöker anfalla till fots, men möts snart av en fruktansvärd ksp-eld. Huvuddelen stupar, de andra skingras i skogen. Några vagnar som klarat sig försöker ett nytt anfall men blir snart utslagna. Bataljonchefen förstår nu att detta var hans bataljons sista strid, ställer sig framför sin vagn och sträcker upp händerna.

Övningen avbryts. Spaningsskvadronens samtliga bilförare pustar ut efter att ha varit B-styrka.

En sak är de överens om: Tack och lov att vi slipper att slåss mot en spaningsskvadron.

MP-KFÖ vid I 2/Fo52

I mitten av februari utbröt de truppsammandragningar som senare var ämnade att utmyнна i EMÖ-S 1974. Årets första rep-omgång vid I 2/Fo 52 hade börjat. För min del innebar detta inryckning till B 1-vecka och chefsskapet för 2. MP-pluton. Som högste härförare och kompanichef hade vi kapten Christer Dahlberg (K 3).

Denne hade - ambitiös som han är - redan första dagen organiserat en inledande kväll/nattövning med B 1-metodik. Plats; några "lokaler" i KARLSTAD. Kvällens behållning var när kompchefen med sin ljusa tenor föredrog/sjöng den kända visan "Hej bonnapojkar"

Apropå sångfåglar så hade vi Lt A. Johansson (K 3) som instruktör. Denne exekverade på befälsrummet i princip allt inom tenor- och barytonfacket. Motto: varje dag en ny operett.

Från värdförbandet I 2 tjänstgjorde

Lt Kåberg som instruktör samt Fj H. Eriksson som kvartermästare, senare - på grund av sjukdom - ersatt av Fj C. Carlsson. Dessa personer kände till alla genvägar inom I 2-förvaltningen och på detta tjänade vi naturligtvis mycket. Stora förvaltningar har tyvärr nackdelen att vara tungrodda. Så kom då huvudändamålet med övningen in - truppen.

Eftersom mobtjänst inte skulle övas utrustades personalen direkt ur förråd på kasernområdet. Truppens förlägningsplats var gamla matsalen på I 2.

Övningarna började med en "uppvisning" i exercis - i plut och komp - av sällan skådat slag. Därefter vidtog de för KFÖ normala övningarna. Vad man därvidlag först frapperades av var den mycket goda förbandsanda som snabbt blev rådande. Det andra var att killarna kom inåg så mycket av tjänsten. De måste ha fått en myc-

ket god grundutbildning en gång i tiden.

När man "minns" efter en KFÖ kommer man bäst ihåg de roliga episoderna. En sådan var då förf. i ett fyr-vägs-kärl ute på SÖRMON-skogen ledde övning i förpluton avseende förprtr uppträdande vid sammanstöt. Vi hade övat moment för moment några gånger och hade just intagit utgångsläge för den första "flytande övningen". Framåt! Sammanstöt! Då -mitt under rök bakåt-kommer en civil grusbil som inte alls var med på noterna. Lätt morrande uppstod. Han var säkert inte kavallerist.

En annan rolig och givande övning var "komp-chefens övning". Fyra timmar stod till förfogande och under den tiden övade vi förkomp marsch, strid mot 11 samt avslutade med komp upplösande av otillåten sammankomst. Hela övningen var fri från VU-60-metodik och alltså tillämpad för både befäl och trupp.

Den avslutande fälttjänstövningen var inte av det normala slaget. Man hade beslutat sig för att spara bensin med påföljd att bara staberna och MP-

komp gick upp till övningsområdet i DALARNA. Övriga förband hade avslutande övningar i anslutning till regementet. Uppe i övn omr hade 2.plut ansvaret för norra delen och 1.plut för södra. Alla minns väl det fältslag som C 1.plut serg Ivarsson (K 3) utkämpade mot råttor på förläggningsplatsen. Efter någon dag var han tvungen att kommendera det för kavallerister ovanliga "bakåt" samt förlägga truppen i en bygdegård.

3.plut var grupperad N BORLÄNGE som kompanireserv. Plutonen utförde övningar under ledning av de för ändamålet speciellt tillkallade Fj Smedberg och Kn Paulsson från K 3. De gnuggade hela kompaniet på ett förtjänstfullt sätt. Fj Smedberg bistod f ö i alla lägen med kunniga råd och dåd för vilket vi samtliga var tacksamma.

Kompaniet upplöstes den 15. mars, fullärda efter goda övningar i fantastiskt vackert väder.

Stockholm 74-04-04

Erik Jernberg
Fk

Ny Kamratförening VÄRMLAND

I syfte att öka kamratföreningsverksamheten tar vi nya tag.

Värmland och Bergslagen är områden som lämnat många av sina värnpliktiga till K 3. Någon lokalavdelning av kamratföreningen har ej förelegat. Vi ha nu tänkt oss bilda en sådan och kallar till Livhusarträff på Rottneros, Sunne den 17 augusti.

Gör denna dag till en utflyktsdag med familjen till Rottneros och deltag i K3-träffen, Anmälan vid entrén från kl 10⁰⁰.

PROGRAM

Från kl 11⁰⁰ Grgskjutning med reducerad laddning och föreläsning av modern sbmtrl i anslutning till parken

kl 13⁰⁰ Enkel måltid i Rottne-

roshallen

kl 14⁰⁰ Underhållning bl.a talar Mj Swärd om: "FN tjänst i Kashmir"
Bildande av lokalavdelning av Kamratföreningen

Gruppfälttävlan

En dag i mitten av april, spreds det som en löpeld bland hårdingarna på Östra Nerikes skvadron (eller 3:e som MP envisas med att kalla dem) att det fanns möjligheter att ro hem en extra ledig dag i anslutning till påskledigheten. Rykten kom i svang att det bara var att vinna en liten gruppfälttävlan eller så för att erhålla denna furstliga belöning.

Då spanarna på tisdagen den 9:e satt och rapade efter en superb corn-flakesfrukost, kom plötsligt gruppcheferna anförda av "Huggarn" Magnusson rusande uppför trapporna och vrålade att nu hade tävlingen börjat och att allt skulle packas. De raska 1:aplutonisterna, som ständigt sover med fältpackad utrustning (i händelse av kupp) får redan nu ett försprång och 30 min. senare vrålade den nu legendomspunna Filip Adam iväg från KALLE TREA (K 3) ut på en biljakt som kallades bilorientering. Marchhastigheten var satt till 50 km/tim, men eftersom sskv:s bilförare bara känner till ett läge på gaspedalen, kände sig tävlingens enväldige domare kn T:son Tannerheim manad, att stryka denna del från tävlingen. Ute på ett gammalt nerlagt järnvägsspår på Skaraslätten, hittade grupperna, om de åkt rätt, öfu Johansson och kapten Josefsson. En s.k. fri orientering tog vid och nog var den fri alltid, så fri att kontroll nr 5 låg på ett helt annat ställe än där kartan sa att den skulle ligga. Åtminstone påstod de, som inte hittade den det. En av dessa var 3:e grupps stigfinnare, "flyfotade" Fredriksson, som ställde sig med solen i nacken och trodde sig ha väster åt vänster och ledde sedan "Torsken" Torlund och hans gäng, Gustav Adam, käpprätt åt h-e.

Efter en snabblunch skulle grupperna åter iväg, men försynen var emot de tappra. Samtliga bilar hade fått "punktis" och diverse motorkrängel på något oförklarligt sätt. Filip Adams bilförare, "Fiskarn" Pettersson (han med rösten som till och med får fj Pettersson att känna sig som en målbrottsyngling) bytte däck och renove-

rade motorn på 9 minuter. Återigen klantade 3:e grupp till det, man bytte fel däck och efter diverse krånglande, blev man efter ca 45 minuter klara att sticka. Nästa steg mot segern var ett eldöverfall, mot en fiende, som FA trots sin numerära underlägsenhet, besegrade genom en överdådig skjutskicklighet. När krutröken skingrats, och vi blickade ut över det sargade slagfältet, upptäckte vi att vårt i trängda situationer moraliska stöd, den lille heroiske Willner på det allvarligaste skadats i stridens hetta. Allt gjordes för att livet skulle kunna räddas på vår hjälte. Tyvärr såg sg "Solstrålen" Johansson till, att den övriga gruppen höll på att avlida då krp Willner skulle transporteras på bår runt en snitzlad bana. Lyckligtvis är läkeköttet gott hos kavalleristen och efter en handpåläggning av den med magiska krafter utrustade sjukvårdsmannen, Malmberg, var den sårade åter i stridbart skick. Strax därpå upplyste den förutnämnde sergeanten, med ett sadistiskt leende, att en "bondkärring" sett vår mat komma nerdimpande i hennes gödselstack. Oturligt nog låg gården en 3 km in i ett av fienden ockuperat område. FA

höll rådslag och man kom fram till att de två psykiskt starkaste borde utses att klara av detta hårresande uppdrag. Krp Fleur och "Fiskarn" Pettersson fick majoritetens förtroende och gav sig iväg. När de två lyckligt kommit tillbaka följde en ny kapplöp-

ning mellan oss och GA till platsen där nattlägrret skulle slås. Där skulle alternativa utfartsvägar först rekas, innan vi fick slå oss till ro. Ånyo uppstod en bitter kamp mellan Filip och Gustav Adam om vem som skulle vara först färdiga. Avgörandet kom att ske vid den mest avlägsna kontrollen, belägen vid en myr ca 3 km bort. "Slitvargen" 4631 Johansson och "Fiskarn" insåg i god kavalleristisk anda att initiativkraft och listighet borde utnyttjas i denna kniviga situation. De lyckades övertyga ett par smågrabbar att rikets säkerhet var i största fara om de inte fick låna deras cyklar. Fredriksson och Ekström i 3:e insåg med stor klarsynthet att de i längden inte kunde mäta sig med dessa cykelkanoner. De rusade in i närresta gård, försedde sig med ett par cyklar och upptog kampen på lika villkor. Dessa hade dock vissa problem med att hålla sig på vägen, ty var gång en svart VW (modell T) dök upp längs vägen dök de ofelbart i diket. Kampen slutade emellertid oavgjort och ryttmästare Bohman tvinnade mustaschen i förvåning över rekordtiderna.

Tranorna vid Hornborgarsjön blev djupt chockade och lär antagligen häcka någon annanstans nästa år, ty på morgonen dundrade en hel spaningskvadron förbi i ännu en bilorientering, som avslutades vid kn Cederbergs hacienda Uddeberg. Här fick vi det uppiggande beskedet att vi skulle inlästla en dryg halvmil till det omtänkta rekreatiionscentrat Bjärsjö. Vägen var försedd med ett antal kontroller och eftersom nu tröttheten gjorde sig gällande en smula lyckades

"nån" i FA slarva bort startkortet. Det hela löste sig genom att 5999 "Fiskarn" sprang tillbaka och stämpade på kartan, medan de övriga i gruppen osäkert irrade omkring i en riktning som antogs leda till Bjärsjö. Här visade sig Willner vara värd sin vikt i guld (trodde han själv). Han menade att han skulle fixa saken genom en metod som han alltid använder när han själv orienterar. Han snokade rätt på en myrstack och hävdade att Bjärsjö låg åt det håll myrstacken lutade.

Efter många om och men kom vi slutligen fram till Bjärsjö, men det var inte Willners förtjänst. I Bjärsjö passade vi på att överfalla en "fientlig" stab, som för den oinvigde mer påminde om ett par tomlådor. I rasande fart under vår alltid lika vaksamme kpskytt "Knutten" Johanssons beskydd, störtade vi "hemåt" mot den sista duvningen som visade sig bestå i att i full stridspackning galoppera runt hinderbanan på tid, innan vi fick återvända till logementet, där vi mottogs av "malajen" Fors som kom med det glädjande beskedet att vi hade stor chans att vinna gruppfälttävlan.

Och som lyckliga men trötta vinnare lämnade vi på kvällen K 3 för att åka till respektive hem, medan de mindre konditionsstarka Lifhusarerna stannade ytterligare en dag för att träna upp sina krafter.

En utblick mot 1980-1990

av Övl N G Malmström

Det är ju väl känt att försvarsbeslutet 1972 efter hand innebär att försvaret disponerar en allt trängre ekonomisk ram.

Krigsorganisationen kommer i relation till omvärlden att materiellt sett försvagas. Därför pågår i central instans en intensiv granskning av hur striden i framtiden skall föras med den krigsorganisation som då kan disponeras samt hur dess förband bör se ut. Antalet förband för strid avses öka. Alla tillgångar på vapen m m utnyttjas. Ett antal specialförband och stödförband av i och för sig önskvärt slag avses utgå.

[Sannolikt blir det så, att antalet MP-förband ökar något och att spaningsskvadronerna med sin personal och materiel bildar stommen i ett antal nya småbataljoner för uppgifter av jägarnatur, snarlika dem vi löser idag.

För att den kommande krigsorganisationens soldater skall få bästa möjliga vapen i händerna, krävs det att vår verksamhet i fred relativt sett kostar lite.

Därvid har dock av riksdagen bestämts, att alla vapenföra skall utbildas. Man borde väl också vara klar över, att utbildningstiden nu inte kan kortas av mer, om det skall bli resultat.

[Det är ytterst väsentligt för framtidens försvar att utbildningen sålunda värnas.

För att spara stöps fredsorganisationen om. Bl a minskas den administrativa sektorn; ambitionsnivån sänks inom ett antal områden. Personalminskningarna blir ganska stora vad gäller civil personal.

[Omstöpnigen innebär sannolikt att K 1 tar över huvuddelen av vår MP-utbildning och att vi får utbildningsansvar för den nya bataljonstypen.

Kring denna bataljon och i denna bataljon skall alla livhusarer samlas, utnyttjande det arv från olika tider, som vi har.

Det har genom åren m h t civil och militär utveckling varit ganska många stunder av oro och strid för vårt fredsförbands existens. I och för sig är sådant ganska nyttigt - man hinner inte slöa till - men det har verkligen stört arbetsron för all personal.

Nu innebär utredningar och förslag, att K 3 - med ungefär den ställning vi haft i många år i relation till P 4 - skall vara kvar i Skövde och i vår kasern för att därifrån lösa vår nya uppgift.

Skövde utvecklas till en militär skolstad av relativt stora mått. Det gäller att det dagliga praktiska livet inte blir för komplicerat.

Heden framför kasern bebyggs för skolornas räkning och för T 2. Militärrestaurant kommer ganska snart att uppföras mellan K 3 och P 4. Heden får alltså en helt annan karaktär.

[Vi har en ny och svår uppgift att ta tag i och samlas kring.

PERGITE!

FÖDELSEDAGAR

80 år

Hr Torsten Grill	18 juni
Rm J B Jeansson	27 juni

70 år

Övl S Roempke	26 juni
---------------	---------

60 år

Fj Harry Holmberg	31 oktober
Fj E Billros	9 november

50 år

Övl Sven Hugo Rizell	24 november
Kn Einar Fridlund	3 juli
Kn Petrus Kastenman	15 augusti

Skid VM i Falun 1974

Under Skid VM i FALUN deltog en militärpolisstyrka ur K 3 åldersklass. Den bestod av PBS MP och två förtjänta MP ur varje MPpluton, under befäl av kapten Paulsson och fj Brockmar. Artikeln är författad av furirerna Boderos och Magnusson Lifskv.

Den 16 - 24 februari gick världsmästerskapen på skidor av stapeln, och naturligtvis var militärpolisen där. Redan under för-VM 1973 var en styrka där och förövade polistjänsten. Nu var det däremot blodigt allvar. Redan på hösten fick PBS reda på att MP skulle närvara under VM. Men efter jul började vi på grund av snöbristen att befara att VM för vår del inte skulle bli av. Så blev dock inte fallet utan vi 13 PBS-are plus två stycken utvalda per pluton fick damma av våra M-60 och pressa byxorna för att göra ett gott intryck på allmänheten.

Den första kontakten med civila polisen fick vi dagen innan avresan, när vi genom Skövdepolisens försorg fick lära oss "system 70" det vill säga de orangefärgade SRA-apparater ni säkert sett polisen använda under fotpatrullering. I samband med detta fick vi av styrkans chef kapten Paulsson våra detaljerade polisuppgifter. Vi blev uppdelade på tre olika team, en parkerings- och en trafikgrupp samt en reservstyrka.

När vi kom upp till Falun inkvarterades vi på I 13. Dessvärre fick vi under första helgen tillbringa nätterna på samma logement som infanteristerna, vilket enligt reglementet inte är att rekommendera. Detta rättades

dock snabbt till. Vistelsen på I 13 gick med mindre slitningar än väntat, mellan oss och infanteristerna. Några av dem roade sig dock med att sabotera våra bilar under ett antal nätter. Detta blev emellertid åtgärdat, men det gav ett exempel på vad man kan råka ut för.

Före kommenderingens början samlades alla de extra poliserna från intilliggande distrikt, oss inräknade, till ett informationsmöte i Faluns nybyggda polishus. Redan på detta tidiga stadium förstod vi att det inte skulle bli några problem att samarbeta med civila polisen. Man får väl ofta den uppfattningen att poliskåren är en mycket homogen grupp, och vi trodde nog, att vi inte skulle få någon närmare kontakt med dem. Det visade sig snart att våra onda aningar var helt ogrundade, vi kom mycket snabbt på god fot med polisen, vilket till stor del berodde på att dom ansåg oss jämställda.

Så var det då dags att ge sig ut och konfronteras med den stora publiktillströmningen. Natten innan drömde vi om vägkorsningar med milslånga köer och kaos, med oss själva stående mitt i hela röran. Vi började trafikdirigeringen enligt de normer som vi lärt oss på K 3, men föll snart in i

civila polisens något ledigare stil, vilken visade sig fungera minst lika bra. Samma sak var det med sambands-tjänsten, här är ett exempel på förbindelseprov:

- SHW 279 från SHW 277, 279 kom.
- 279 svarar, 277 kom igen.
- Ja du, gomorrön, nu är vi på rull igen, vi kör väl samma som igår, kom.
- Ni hörs fint grabbar, vi säger så, klart slut 279. Osv, osv.

Vi som var vana vid den strikta militära radiotrafiken blev naturligtvis något chockade, men föll snart in i den civila jargongen.

Mellan publiktillströmning och evakuering fick vi tillfälle att se tävlingarna, gratis naturligtvis. Uppe vid skidstadion fick vi den största kontakten med allmänheten, och vi väckte en hel del uppmärksamhet, dock enbart positiv. De första dagarna blev man ganska ställd när man blev tillfrågad om lokala saker, som man inte hade en aning om, men vi lärde oss snart, och man blev glad över att allmänheten hade samma förtroende för oss

som den civila polisen. Våra "kollegor" träffade vi mest i lunchrummet i polishuset, där vi fick tillfälle att prata om den polisiära verksamheten samt att se på TV och diskutera all dagliga spörsmål. Det blev ganska många tillfällen till fritid och rekreation efter tjänstens och tävlingarnas slut. Många tog då tillfället i akt att använda de medhavda slalomskidorna i närliggande backar, exempelvis 90-metersbacken.

Sammanfattningsvis kan sägas att de största glädjeämnena var kontakten med allmänheten och att man kände att man var till någon nytta.

Även den goda kritik som vi fick i lokalpressen och Svensk polis - ur våra ögon sett en smula överdriven - gjorde det hela till ett trevligt minne. Vi går fortfarande och väntar på en ledig dag för välförhållande i tjänsten.

Charlie & BeO

PBS MP

LIVREGEMENTET TILL HÄST 1723-1743

Av Lt Anders Eriksson

Sedan Livregementet efter krigsslutet 1721 återgått till fredsorganisation och dess befäl placerats på sina boställen avtog den militära verksamheten.

Trots armodet efter de långvariga krigen utvecklades näringslivet i landet tack vare införandet av friskt utländskt kapital, parat med en långt driven näringsfrihet, men kanske främst på grund av den verksamhetslust och framtidstro, som freden medförde. Regimentets rusthållare, vilka snart började dra fördel av den allmänna ekonomiska återhämtningen och jordbrukets stora uppsving under slutet av 1720-talet hade föga intresse eller förståelse för en fortsatt stark och framför allt dyrbar armé. Dessutom låg det i statsled-

ningens intresse att inte reta den nya stormakten Ryssland genom att hävda Sveriges militära styrka, även om militärledningen hävdade att "hela landet på sjökanten var exponerad".

Även under denna tid gjordes dock militära investeringar. Den stora beviljning, som ständerna beviljat under krigsåren till försvarets stärkande utgick under flera år efter freden. Bland annat förstärktes kustflottan avsevärt, och ett antal skansar och större befästningsverk, uppfördes för ostkustens försvar. För arméns del upphävdes många av kristidens bestämmelser om minskad kvalitet på personal, hästar och materiel och utfärdades en mängd nya bestämmelser om beklädnad, utrustning,

beväpning samt strids- och manöversätt.

Kavalleriets utrustning och strids-sätt förblev i stort sett vid det gamla, som utprovats under Karl XII:s krig. Ryttaren bar som skyddsbeklädnad älghudskyller och harnesk. Beväpningen var som regel värjan, en karbin och två pistoler. Under denna tid framträdde emellertid ett nytänkande, som förordade ett lättare kavalleri än Karl XII:s, vilket oftast hade stridit mot musköt- och pikbeväpnat infanteri eller mot tungt polskt kavalleri, kyrassiärer. Man förutsåg nu en mer renodlad strid kavalleri mot kavalleri och ville därför öka rörligheten. En väg var att sänka skyddsnivån och lägga av det hindrande harnesket. Detta ledde också senare till utvecklingen av det lättare kavalleriet, husarerna.

Protokoll från generalmönstringar och andra inspektioner visar dock sanningen om regementets kvalitet. Materielen och hästarna var ofta av dålig kvalitet och saknades ibland helt. Vid krigsutbrottet 1741 var regementet till stor del utrustat med den beklädnad, som utdömts vid 1729 års generalmönstring och av årsproduktionen av värjor, vilket ju var kavalleriets huvudvapen hade ett år endast fyra av sammanlagt etthundraelva klingor kunnat godkännas. Antalet fastställda modeller på pistoler och karbiner var för stort och ammunitionersättning var därför svår att genomföra.

Även vad gäller ersättning av hästar och personal var rusthållarnas intresse litet. En regementschef konstaterade ett år till exempel att vakanserna bland nummerhästarna var 305 stycken, det vill säga en tredjedel av regementets styrka.

Det som emellertid var avgörande för regementets stridsvärde var att de anbefallda kompani- och skvadronsmötena, som skulle hållas varje år inte kunde genomföras. Det karolinska rytteriets styrka hade ju varit att det i större förband kunde genomföra långa marscher och ur marschgruppering snabbt genomföra kraftsamlade anfall. Detta krävde mycket omsorgsfullt genomförda övningar i både kompani och högre förband. I stället genomfördes nu mötena bara kompanivis och år 1746 var första gången fler än två kompanier sammanfördes för övning.

Intervallet mellan mötena tycks dessutom ha varit tre år eller mera. Sådant var läget inför hattpartiets finska krig 1741: Ett illa övat Livregemente, med vakanser både bland personal och hästar och med ofta otidsenlig och undermålig materiel.

Efter Arvid Horns fall och det krigsvänliga hattpartiets maktövertagande inträdde en ny, mera aktiv epok i svensk utrikespolitik. I och med den politiska ordningen i Ryssland efter kjesarinnans död 1740 såg krigsvännerna, understödda av franska intressen en möjlighet till ett framgångsrikt revanschkrig. Efter förhandlingar med Frankrike beslöt krigspartiet, som var i majoritet bland ständerna, att börja krig mot Ryssland i juli 1741.

Livregementet mobiliserades den 23 juli och fick order att snarast med sex kompanier, 650 ryttare jämte tross, under befäl av regementschefen överste Spens, embarkera vid Rådmansö och överskeppa till Åbo. Resterande del, 350 ryttare under major Tilas befäl, påbörjade den 10 augusti överskeppningen.

Kriget fick en dålig början för regementet. Vid båda transporterarna, som tog ungefär två veckor, skadades många hästar och måste avlivas. De mindre fartyg som medförde foder till hästarna skingrades och försvann. Detta blev av avgörande betydelse för regementets insatser under hela fälttåget.

Efter urlastningen vid Åbo beordrades regementet att gå till arméns huvuddel, men var tvunget att avbryta marschen på grund av foderbristen. Först i slutet av oktober kunde regementets delar återförenas och gick, utan att ha deltagit i några krigshandlingar, i vinterkvarter. Furageringen av hästarna var fortfarande ett stort problem, även om förläggningarna tycks ha varit av god kvalitet. Vid inspektion var nämligen bara cirka 5% av manskapet anmälda som sjuka, en för den tiden anmärkningsvärt låg siffra. Emellertid tycks materielen ha varit mycket illa, karbiner och pistoler klassades som "alldeles opålitliga" och till varje vapen fanns endast fyra skott.

Under senhösten hade ingåtts vapenvila och förhandlingar pågick, både med tänkbara allierade och med rivaliserande fraktioner inom Ryssland.

Dessa gav dock inget resultat, de svenska kraven ansågs för höga, och i feb. bröts vapenvilan. En rysk armé samlades i maj, den svenska armén började sin uppmarsch, och den 21 juni anslöt Livregementet till arméns huvudstyrka.

I slutet av juni grupperades den svenska armén i goda försvarsställningar vid Mendolaks nära Summa. De båda arméernas styrka var ungefär likvärdig, men svenskarna saknade nästan helt underrättelser om fienden. Man överdrev fiendens styrka och inför hotet uppgavs både Mendolaksställningen och Fredrikshamn utan strid. Vid fredrikshamns fästning hade fältarbeten genomförts hela vintern, artilleriet var i förhållandevis gott skick och förråden tillräckliga. Beslutet att inte ta upp strid samt den uppenbara politiska oenigheten och maktspelet inom krigsrådet kom rykten om förräderi att spridas bland manskapet och förstörde helt andan och krigstukten.

Reträtten fortsatte nu utan avbrott ända till Helsingfors där armén inneslöt 20 augusti. Under återtåget hade

Livregementet i huvudsak flankskyddsuppgifter men deltog inte i några större strider. Dock utmärkte sig en avdelning vid Summa där en större avdelning kosacker anfölls och drevs på flykten. Även i mindre strider med kosackförband slogs regementet väl och hade framgångar.

Läget i stort var emellertid ohållbart och redan 25 augusti kapitulerade den svenske överbefälhavaren. Härvid bestämdes att fotfolket skulle utskepas från Helsingfors medan rytteriet skulle fritt få återgå landvägen längs kusten till Vasa och därifrån repatrieras till Umeå.

Livregementet hade i likhet med övriga förband haft stora förluster vid reträtten, alla nästan uteslutande på grund av sjukdom och undernäring, och vid återmarschen fanns av ursprungligen tusen man bara cirka femhundra man med i huvudstyrkan. En mindre avdelning gick från regementets sjukkvarter i Åbo direkt över Torneå till Piteå.

Återmarschen krävde stora offer, främst vad gäller hästarna och det var ett hårt slitet regemente, som återsamlades i Övre Norrland för att delta i striderna mot de förföljande ryssarna. Efter reorganisation och kompletteringar redovisades i Torneå, Umeå och Härnösand totalt 615 ryttare, vilka tillsammans med Västerbottens regemente genomförde en framgångsrik avvärjningsstrid hela vintern.

Intill krigsslutet 7 augusti 1743 genomfördes en energisk reorganisation, och redan i mars hade regementet fyllt sina vakanser. Övningar och utrustning pågick hela sommaren, regementet var ånyo stridsberett med full styrka.

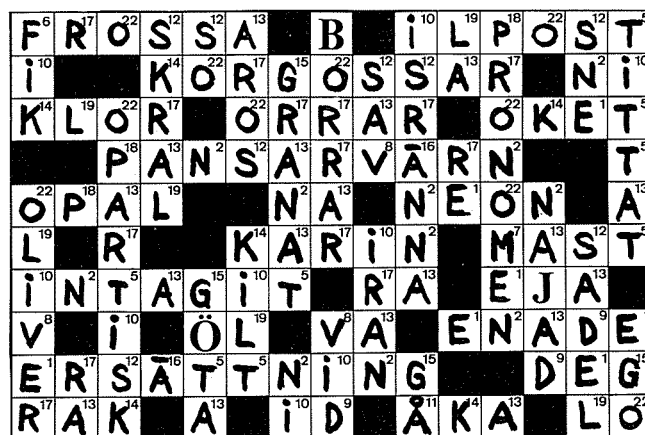
Vi gratulerar de flitiga i läsekreten som har lyckats lösa korsordet vilket kanske var i svåraste laget eftersom endast två rätt lösta bidrag influtit. Vi har nöjet att presentera följande pristagare:

1 pris-50 kronor:

Yngve Persson
Pl 17795 Källebo
541 00 Skövde

2 pris-25 kronor:

Börje Josefsson
Segerstorp 4018
541 00 Skövde

En utblick mot 1980-1990

Av N G Malmström

Det är väl känt att försvarsbeslutet 1972 efterhand innebär att försvaret disponerar en allt trängre ekonomisk ram.

Krigsorganisationen kommer i relation till omvärlden att materiel sett försvagas. Därför pågår i central instans en intensiv granskning av hur striden i framtiden skall föras med den krigsorganisation som då kan disponeras samt hur dessa förband bör se ut. Antal förband för strid avses öka. Alla tillgångar på vapen m m utnyttjas. Ett antal specialförband och stödförband av i och för sig önskvärt slag avses utgå.

Sannolikt blir det så, att antalet Mp-förband ökar något och att spanings-skvadronerna med sin personal och materiel bildar stommen i ett antal nya småbataljoner för uppgifter av jägarnatur, snarlika dem vi löser idag.

För att den kommande krigsorganisationens soldater skall få bästa möjliga vapen i händerna, krävs det att vår verksamhet i fred relativt sett kostar lite.

Därvid har dock riksdagen bestämt, att alla vapenföra skall utbildas. Man borde väl också vara klar över, att utbildningstiden nu inte kan kortas av mer, om det skall bli resultat.

Detta är ytterst väsentligt för framtidens försvar att utbildningen sålunda värnas

För att spara, stöps fredsorganisationen om. Bland annat minskas den administrativa sektorn; ambitionsnivån sänks inom ett antal områden. Personalminskningarna blir ganska stora, vad gäller civil personal.

Omstöpningsen innebär sannolikt, att K 1 tar över huvuddelen av vår MP-utbildning och att vi får utbildningsansvar för en ny bataljonstyp.

Kring denna bataljon och i denna bataljon skall alla livhusarer samlas, utnyttjande det arv från olika tider, som vi har.

Det har genom åren med hänsyn till civil och militär utveckling varit

ganska många stunder av oro och strid för vårt förbands existens. I och för sig är sådant ganska nyttigt -man hinner inte slöa till-men det har verkligen stört arbetsron för all personal.

Nu innebär utredningar och förslag att K 3 -med ungefär den ställning vi haft i många år i relation till P 4 -skall vara kvar i Skövde och i vår kasern för att därifrån lösa vår nya uppgift.

Skövde utvecklas till en militär skolstad av relativt stora mått. Det gäller att det dagliga praktiska livet inte blir för komplicerat. Heden framför kasern bebyggs för skolornas räkning och för T 2. Militär restaurant kommer ganska snart att uppföras mellan K 3 och P 4. Heden får alltså en helt annan karaktär.

Vi har en ny och svår uppgift att ta tag i och samlas kring.

PERGITE !

MOTOR-Allt

SANDTORGET

SKOVDE

ORDER 150 20 - 150 21

KONTOR 150 22

BIL- OCH BATTILLBEHÖR

RESERVEDLAR — VERKTYG

MASKINER

VERKSTADSUTRUSTNINGAR

JOHNSON UTBORDARE

CRESENT BATAR

SERVICEVERKSTAD

«Mr Kimble»

Övningen "Mr Kimble" har år efter år visat, att förband i fientligt område har en chans att lösa sina uppgifter där. De har sedan haft en god chans att "ta sig hem"- trots en massiv jaktinsats av MP, understödda av arméflyg, radiospaning, hundpatruller och med möjligheter till helikoptertransport. Ändå är släkten värst!

En avgörande faktor synes vara, att utbildningen för uppdrag i av fienden taget område nått därhän, att förband och enskilda uppfattar sig vara överlägsna även i denna miljö, vilka befängda situationer som än uppstår, och hur kritiskt läget än ter sig då och då.

Detta lärde oss redan de gamle!

«EBERSTEIN-74»

Kort historik: Den 23 mars 1918 erbjöd sig den svenske affärsmannen John Eberstein, att ställa femtiotusen kronor till förfogande för skidutbildningens främjande inom armén.

För att så långt som möjligt erhålla rättvisa förhållanden mellan de tävlande truppförbanden, är arméns förband indelade i tre grupper med hänsyn till de klimatiska förhållandena. En grupp i norra, en i mellersta Sverige och en i södra Sverige. Varje grupp tävlar vart fjärde år.

Huvudtävlingen är en spår- och orienteringslöpning om 30 km, varav 1/3 utgörs av orienteringslöpning. Under första delen av spårlöpningen och den därpå följande orienteringen skall laget vara samlat, återstoden är enskild åkning.

Lagpriset i tävlingen utgörs av Ebersteinstatyetten med en av Carl Fagerberg modulerad skidlöpare.

Laget skall bestå av tre man, en ur varje befälskategori.

I år var det södra gruppens tur. Det började redan i oktober med att man tog ut en träningsgrupp om tre befäl ur varje kår. Träningen pågick tre gånger i veckan. Snöförhållandena gjorde att på K 3 bestod träningen i rullskidor. Det var många svettdroppar som rann på skaravägen. Fram i januari tog man ut det slutliga laget vilka blev

Lt Göransson, Lt Bertil Karlsson Sg Nils-Åke Johansson. Lagledare var Fj Åke Cannervik. Varje deltagare får bara ställa upp en gång i tävlingen. Det var fortfarande i slutet av januari, ingen snö i Skövde, varpå beslutades att laget skulle förläggas på träningsläger i Loos en vecka före tävlingen.

Där bedrevs hård träning två gånger om dan med skidåkning. Veckan gick också åt till att samtrimma laget. Till skidåkningen kommer att man åker i fältuniform, är utrustad med vapen, stridssele, ryggväska med tältedel och tröja, detta väger ungefär 13 kilo.

I Loos avslutade vi med att lagledaren gjorde en tävling motsvarande den vi skulle ställa upp i. Det gick väldigt bra och vi trodde väl att vi skulle kunna placera oss bra.

Så till själva tävlingsveckan. I Östersund mötte alla lag upp och snacket gick direkt hur mycket skidor som hade åkts och det varierade, en del hade inte åkt alls medan andra satsat väldigt hårt men på något sätt så framstod K 3 som favoriter, kanske på grund av att vi har vunnit fyra gånger tidigare.

Redan lottdragningen blev nervös och inte blev det lugnare när vi fick startnummer 3. Det stora problemet tävlingsdagen, skulle man valla rätt?

Alla lag var uppe tidigt och prövade, ingen kunde få ur någon hur den hade vallat och om det gick bra.

Så gick starten. Vi gick ut hårt och efter spårlöpningen hade vi passerat de framförvarande lagen. Allt kändes förhållandevis bra och det var ingen i laget som släpade efter. På 9 km var tiden 44.02, endast A6 var bättre med 43.35. Efter orienteringen låg vi fortfarande först i spåret och även in i mål där inom laget skiljde endast 1.30. När målet var nått trodde även alla funktionärer och åskådare att vi var segrarna, så när pressen började ta bilder på segrarna kom det i högtalarna att I11 ledde med 10 minuter efter orienteringen och det stod sig ända in i mål. K3 blev slutlig tvåa i denna tävling som för södra gruppen återkommer om 4 år och som verkligen är en tävling att satsa på, vilket man gör, och jag hoppas att kommande lag kan uppleva Eberstein på samma sätt som vi gjorde, mycket svett och slit, men mycket nöjda över bra prestation.

Club MASH

Storgatan 20

Nattklubb

måndag - lördag
22-03

Välkomna

Bernhard o KG

Ny Kamratförening SKÅNE-SMÅLAND

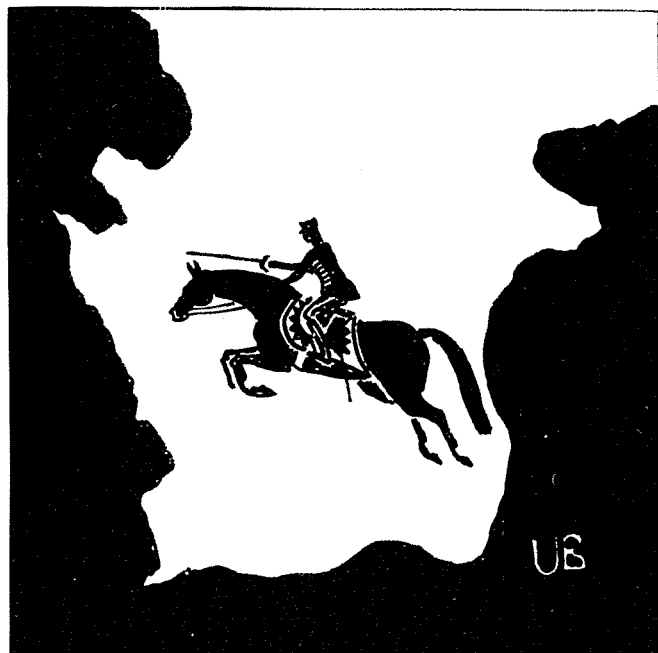
På initiativ från sekundchefen har vi nu möjlighet att bilda egen lokalavdelning av kamratföreningen för Skåne- och Smålandsdistriktet.

Detta innebär bl.a. att vi oftare kan träffas och gemensamt glädja oss åt kotakterna med regementet och därmed stärka banden mellan Livhusarer i aktiv och civil tjänst.

Vi börjar med en träff på Rinkaby söndagen den 29 september, då skvadron Bohman ligger där på KFÖ. Program och särskild inbjudan kommer att utsändas i början av september till alla i Skåne och Småland bosatta livhusarer.

Men redan nu kan alla livhusarer i Skåne- och Smålandslänen, per brev eller telefon, kontakta undertecknad som i egenskap av interimsssekreterare i den nystartade lokalföreningen tar emot anmälningar och ger närmare upplysningar.

Ing. Bengt Weimenhög
Västgötagatan 21
252 52 Helsingborg

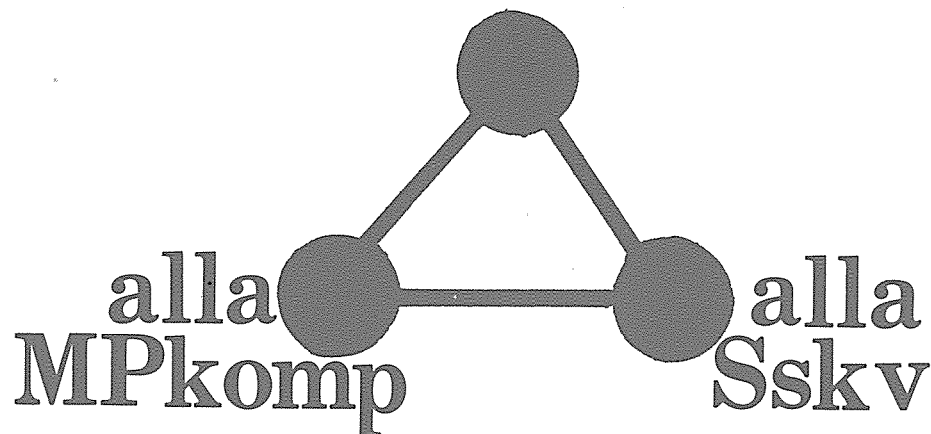
tel. 042/121921

042/67304 (sommarbostad)

Sätt ett kryss i almanackan för den 29 september. Väl mött!

undtjänst

BEFÄL

HUSAREN

S: Helenagatan 10 • 541 00 SKÖVDE

Tel. 0500/179 79

EN PLATS FÖR HUSARER

KOPPLA AV — TRIVS

Puben är öppen alla dagar 1700 - 2400

Hertig Johans
Torg

Kyrkparken

HÄR HITTAR
DU OSS

Hotell
Billingen